

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. június 12. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. február 12. napján kihirdetett **1.B.834/2011/14.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a** .

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült **5.240,- (ötezer-kettőszáznegyven) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

Megállapítja, hogy a vádlott anyja neve: **(1. sz. név).**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulatába ütköző testi sértés büntettében állapította meg. Ezért 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a vádlott korábbi ügyében kiszabott 6 hónap fogházbüntetés végrehajtását is, valamint rendelkezett a bűnjelről és kötelezte a vádlottat az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyész a vádlott terhére, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítása,
- a vádlott és védője egyezően elsődlegesen enyhébb minősítés, a cselekmény súlyos testi sértés büntettének minősítése, másodlagosan a kiszabott büntetés jelentős enyhítése végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, illetve a fellebbezési nyilvános ülésen jelenlévő ügyész perbeszédében a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta. A tényállás kisebb mértékű helyesbítése, valamint a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett az első fokú ítélet megváltoztatását és a kiszabott szabadságvesztés, valamint közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását indítványozta. Észrevételezte, hogy a vádlott anyjának neve helyesen **(1. sz. név)**.

A védő fellebbezését a nyilvános ülésen azonos tartalommal tartotta fenn. Perbeszédében elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott által elkövetett cselekményt súlyos testi sértés büntettének minősítse arra figyelemmel, hogy a vádlott tudata nem terjedt ki az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetőségére és ezen kívül a cselekmény egyébként sem volt alkalmas ilyen sérülés okozására. A cselekmény eltérő minősítésére tekintettel indítványozta a kiszabott büntetés lényeges enyhítését.

A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság szerinti minősítés helybenhagyása esetén is eltúlzottnak tekintendő a szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartama. E körben arra hivatkozott, hogy az első fokú ítéletben megállapított tényállás szerint is a vádlott volt az, aki hosszú ideje gondoskodott élettársáról. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni azt, hogy a sértett a vádlottnak megbocsátott, és az elsőfokú eljárás során úgy nyilatkozott, nem kéri élettársa megbüntetését.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak ítélte, ugyanakkor osztotta az ügyésznek a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése körében tett észrevételeit.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve beszerezte mindazon bizonyítékokat, amelyek a tényállás teljes körű felderítéséhez szükségesek voltak. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve megvizsgálta és megalapozott indokát adta annak, mely bizonyítékokra figyelemmel vetette el a vádlotti védekezést. A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállása túlnyomórészt megalapozott, azt az ítélet tábla az iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva a következőképp helyesbítette:

A vádlott nem egy alkalommal, hanem többször volt büntetve, amelyek közül a legutolsó az első fokú ítéletben részletezett elítélése. Ez alkalommal a vádlottat a Szentesi Városi Bíróság folytatólagosan elkövetett zaklatás vétsége és ittas Bf.I.155/2013/5.

járművezetés vétsége miatt ítélte végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre.

A vádlott nem két és fél deciliter, hanem két és fél **liter** ürtartalmú konyhai fazékban forralta fel háromszor a vizet (első fokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdése e tekintetben elírást tartalmaz).

A vádlott nem 2011. május 14. napján, hanem 2011. **április** 14. napján hívott mentőket az élettársához (az első fokú ítélet 3. oldal 9. bekezdése tévesen jelölte meg a hónapot).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az előbb írt helyesbítésekkel a másodfokú bíróság a felülbírálat során irányadónak tekintette.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is törvényes.

A vádlott maga sem vitatta, hogy felelős a sértett sérüléseiért, de azt tagadta, hogy szándéka, illetve tudata kiterjedt volna az életveszélyes eredmény bekövetkezésének a lehetőségére.

A bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló védelmi fellebbezések azt is sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlottnak azt a védekezését mely szerint a sértett háromszori leforrázása nem eredményezhetett életveszélyes állapotot. E körben a vádlott az első fokú tárgyaláson arra hivatkozott, hogy amikor saját magát forrázta le és a sérülése súlyosságáról az orvosát megkérdezte, az orvos határozottan cáfolta az életveszélyes sérülés keletkezésének a lehetőségét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a vádlottnak ezzel a védekezésével is részletesen foglalkozott. Helyesen mutatott rá arra, hogy az igazságügyi alap- és kiegészítő orvosszakértői vélemény szerint a sértett alultápláltsága, legyengült, kiszáradt állapota, és az égési sérülések folytán kialakult sokkos állapot eredményezte együttesen a közvetett életveszélyes állapotot.

A tanúként kihallgatott, a sértett elsődleges ellátását végző (2. sz. név)mentőtiszt pedig arra is rámutatott, hogy az égési sérülések súlyossága a megégett testfelületek nagyságától és a testfelületet érő hőhatástól is függ. A sértett testfelületének mintegy 18%-án alakult ki másodfokú égési sérülés. Ezzel szemben a vádlott által becsatolt orvosi látletet szerint a vádlott a lábszárát forrázta le, ami nyilvánvalóan nem eredményezhet életveszélyes állapotot.

Az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását a vádlottnak a nyomozás során tett, részleteiben ellentmondásos ténybeli beismerő vallomására alapította. A sértett ugyanis a tárgyaláson élt abszolút mentességi jogával és mint a vádlott hozzátartozója,

jogszerűen tagadta meg a vallomástételt. Ezért a sértettnek a nyomozás során tett vallomása bizonyítékként nem volt értékelhető. A vádlott viszont maga is elismerte, hogy a sértettet háromszor öntötte le a két és fél literes fazékban forralt vízzel. Minden egyes alkalommal ellenőrizte a víz hőfokát, így ő maga is tisztában volt azzal, hogy az túlságosan forró a fürdetéshez. Ezt a sértett is a vádlott tudomására hozta, hiszen minden egyes alkalommal kiabált, jajveszékelt, amikor a vádlott a forró vizet ráöntötte.

E vádlotti magatartásból az elsőfokú bíróság megalapozottan vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott egyenes szándéka testi sértés okozására irányult.

A sértett legyengül fizikai állapotából, a nagyobb testfelületet érő forrázásból az következik, hogy a vádlott tudatában az ekövetéskor felmerült a súlyosabb, akár életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége is, de eziránt közömbös maradt. Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott magatartása nem a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő súlyos testi sértés büntettét, hanem a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettét valósította meg oly módon, hogy az eredményre mint a bűncselekményt súlyosabban minősítő körülményre a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki.

A vádlott azt is észlelte, hogy a sértettnek égési sérülései keletkeztek. Éppen azért hintőporozta be a sértett hátát, hogy a ruházata ne ragadjon bele a sebbe. Ennek ellenére a vádlott nem hívott a sértetthez orvosi segítséget, hanem begyógyszerezte, hogy nyugodtan aludjon.

Az orvostudományban járatlan vádlottnak is tisztában kellett lennie azzal, hogy az általa észlelt nagy kiterjedésű égési sérülések olyan súlyosak, hogy azok a fizikailag legyengült állapotban lévő sértettnél akár súlyosabb eredmény, életveszélyes állapot bekövetkezésére is alkalmasak. Mindezek ellenére a vádlott csak másnap délután értesítette a hatóságot a sértett állapotáról, miután észlelte, hogy a sértettel alig tud kommunikálni. Ez is azt támasztja alá, hogy a vádlott a bekövetkezett eredménybe belenyugodva valósította meg a cselekményt.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla alaptalannak találta a bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló védelmi fellebbezéseket.

Bf.I.155/2013/5.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítéletábla mellőzte annak enyhítő körülménykénti értékelését, hogy a vádlott ténybeli beismerő vallomást tett, hiszen az nem terjedt ki a bűnösség beismerésére (56. BKv. II/11. pont). Az ítéletábla további

enyhítő körülményként értékelte a vádlottól függetlenül bekövetkezett időmúlást. További súlyosító körülmény a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottsága, és a nagy fájdalommal járó, kegyetlen elkövetési mód.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel az ítélőtábla alaptalannak találta a kiszabott büntetések megváltoztatására irányuló fellebbezéseket. A Btk. 170. § (6) bekezdése szerinti testi sértés büntetnének büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés. E büntetési tartamnak az elsőfokú bíróság által is hivatkozott, a Btk. 83. § (2) bekezdésében írt középértéke 5 év szabadságvesztés. Az elsőfokú bíróság ennél 1 évvel enyhébb szabadságvesztést szabott ki a vádlottal szemben, amit a figyelembe vett enyhítő körülmények, illetve azok nyomatéka tett indokolttá. Az ítélőtábla által további enyhítő körülményként figyelembe vett időmúlásra tekintettel a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását.

A vádlott többszörös elítélésére, a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetésre és arra figyelemmel, hogy a bűncselekményt a gyakorlatilag védekezésre képtelen közeli hozzátartozója sérelmére ittas állapotban követte el, az ítélőtábla a szabadságvesztés enyhítésére irányuló fellebbezéseket is alaptalanoknak találta. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztésnél lényegesen enyhébb büntetés alkalmazása már a büntetési célok megvalósítását veszélyeztetné.

Az elsőfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamát is a bűncselekmény tárgyi súlyával és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességgel arányban álló tartamban határozta meg.

Helyesen rendelkezett a vádlott korábbi ügyében alkalmazott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről is, annak jogszabályi alapja azonban helyesen a Btk. 91/A. § b) pontja. Ezért ezt a másodfokú bíróság helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek és jogszabályi hivatkozásai is pontosak.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak találta, ezért az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is - kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az iratok alapján megállapította, hogy a vádlott anyjának neve helyesen: **(1. sz. név)**.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2013. június 12.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.	Sefta Márta dr. sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.155/2013/3. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 1.B.834/2011/14. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. június 12.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke